

CEZARINA ADAMESCU

**SINGURĂȚĂȚI
,
ÎMPREUNĂ**

Editura online
Iunie 2008

Dedicație :

Scriitoarei MARTA COZMIN, spre luminoasă
amintire.

Moto :

„Nicăieri, prin insule sau prin uscatul-de-margine, n-am aflat un singur loc să pot cânta în voie. Nimeni nu mai ascultă cântece, nimeni vocile triste, care de pe trepte de palate încearcă să spună că lumea nu este a noastră. O, malul acesta limpede, pentru care m-am rezemat de umbra măslinului! O, țărmul despărțirii și toate celelalte despre care se tace!”

-Alexandru MIRAN-

Copertele:
MIRELA RADU

APROAPELE DIN DEPARTE

-șapte rondeluri în coriamb liber despre
ochiul din inimă -

OCHIUL DIN INIMĂ

Până apun
har dăruiesc în efluvii
stau și adun
stelele-n palmă când nu vii ;
zori în cenuși
zile și nopți insipide
bat pe la uși
nimeni nu vine-a-mi deschide...

Pâlpâie sori
flăcări mi-nvăluie gândul
miez de ninsori
mugur de jar mi-e cuvântul.
Stau și adun
stelele-n palmă când nu vii
până apun
har dăruiesc în efluvii.

Beau din abis
fiindcă mi-e sete de Tine,
visul promis
l-am dezgropat din ruine.
Nu mai disting
în depărtare vezuvii
singură ning
har dăruind în efluvii.
Stau și adun
stelele-n palmă când nu vii...

ATÂT DE APROAPE

În depărtări
peste oglinda de ape
umbre pe zări
soare atât cât încape.
Cum lunecai
tot prin ungherele serii
frâie de cai
nestăpânite vederii.

Cine-a trecut
azi prin privirile mele?
Sânge durut.
Așchii – puzderii de stele -
Zile se scurg
parcă sunt pulberi pe pleoape,
înspre amurg
dintr-un atât de aproape.

Spre depărtări
peste oglinda de ape
ai aruncat
pod peste apele lumii,
negrul păcat
din rădăcinile humii.
Umbre pe zări
soare – atât cât încape
în depărtări
peste oglinda de ape...

DOAMNE, TU NU...

Doamne, Tu nu
semeni cu nimeni aproape.
Cum se făcu
de m-ai creat ca din ape?
M-ai luminat
cu o lumină măiastră
ce-a fulgerat
ziua la mine-n fereastră...

Cât m-a durut
seara ascunsă-n privire;
ce n-am făcut
loc de-o pretinsă iubire.
Cum se făcu
de m-ai creat ca din ape?
Doamne, Tu nu
semeni cu nimeni aproape...

Cer și pământ
cum s-au unit să se-nchine,
dulcele cânt
întretăiat de suspine.
M-ai renăscut
aur eu port cât încape.
Tu îmi ești scut
flutur ușor peste pleoape.
Doamne, Tu nu
semeni cu nimeni aproape...

INIMA – STEA PRĂBUȘITĂ

Inima mea
stea prăbușită-n fântână.
Vino de bea
apa cu miros de zână.
Limpedează stea
ca o aprinsă ninsoare
muguri dădea
floare de miere și sare.

Tare n-aș vrea
să risipesc în vârtoare
inima mea
clopot cu limbă de soare...
Vino de bea
apa cu miros de zână;
Inima mea
stea cuibărind în fântână...

Mută-te-n ea
cum te-ai muta într-o casă
albă de nea
unde pereții se lasă;
Zid fără porți
unde e luna stăpână,
trasă la sorți
când dimineața se-ngână.
Vino de bea
apa cu miros de zână...

ORB DE TINE

Doamne, am fost orb,
orb sunt și astăzi de Tine.
Smulsă de-un corb
inima-mi stă sub ruine,
doruri îngân
sunt ca un flutur sub lupă.
Asfel rămân
până în clipa de după...

Stea în apus
cum îi mai mugură sânii!
Doru-i sedus
numai cu iedera zânii.
Smulsă de-un corb
inima-mi stă sub ruine;
Doamne-am fost orb
orb sunt și astăzi de Tine...

Muguri la sân
câți răsărit-au devreme
nu pot s-amân
până și aura-mi geme.
Vreme trecu.
Vreau să mai cred că e bine.
Grijă să nu
fie căzută din mine,
smulsă de-un corb
inima-mi stă sub ruine...

LACRIMA-N CUI

Lacrima Lui
sânge se face pe cruce,
prinsă-ntr-un cui
genele mele-s uituce.
Sânge și spin
șanțuri săpat-au pe frunte
pâine și vin
hrană mi-s rănile sfinte...

Cine-a trecut
astăzi livid înspre munte?
Parc-am văzut
stânca tăiată drept punte.
Pâine și vin
hrană mi-s rănile crunte
sânge și spin
șanțuri săpat-au pe frunte.

Setea-și făcu
drum de oțet și de fiere.
Lacrimă, nu
curge potop prin unghere.
Prinsă-ntr-un cui
stând suspendată-n tăcere;
este și nu-i
genele parcă-s uituce
Lacrima Lui
sânge se face pe cruce...

AȘCHII DE STELE

Fără răgaz
apele-n noi se revarsă
țipă-n extaz
lemnul de ciatură arsă;
apele vii
fierb în viscerele lumii
până-n țării
azi de zburat parcă nu mi-i...

Ca pe un pod
treci pe sub genele mele
prind în năvod
umbre cu așchii de stele.
Țipă-n extaz
lemnul de ciatură arsă;
fără răgaz
apele-n noi se revarsă.

Ce-ar trebui,
cu-adevărat să se-ntâmples?
Să ne legăm
inimi și tâmples de tâmples?
Ne amintim
doar de cuvinte postume
și jinduim
altă ființă, alt nume.
Până-n țării
azi de zburat parcă nu mi-i...

05.08.2005

STAREA DE CÂNDVA

PE NISIP – O METOPĂ

Scriu în genunchi
singură-n vechea Ithacă.
Gânduri - mănunchi
să le sădesc nu știu dacă;
Am obosit
să mai aștept, Penelopă.
Pentru iubit
scriu pe nisip o metopă.

Marea-i de foc
până la mal cu sargasse,
singurul loc
spart e de țârmuri stâncoase.
Am obosit
să mai aștept, Penelopă;
pentru iubit
scriu pe nisip o metopă...

Stau deseori
nu prididesc să mă mir ce
soi de licori
fierbe-n urcior nimfa Circe,
ademenind
dulcele cânt pe Ulise.
Cuiburi de jind
în așteptarea-mi săracă,
scriu în genunchi
singură-n vechea Ithacă...

SEARA, CORĂBII DE CEAȚĂ

Cos deseori
pânze din vele de doruri;
vin pețitori
daruri mi-aduc și onoruri.
Stau și privesc
seara corăbii de ceață
și-mi amăgesc
ochiul albit de albeață.

Parcă zărind
ca o fantomă – o barcă,
iute pierind
noaptea-s vrăjită de-o Parcă.
Stau și privesc
seara corăbii de ceață
și-mi amăgesc
ochiul slăbit de albeață.

Sus pe catarg
stă timonierul de strajă
cată spre larg
nimfele pline de vrajă
printre cocori
prea năucită de doruri
cos deseori
pânze din vele de zboruri...

VIS FLĂMÂND

S-a înserat.
Ce vinovată-i tristețea!
Clopote bat.
Unde-a fugit tinerețea?
Gânduriucid;
unde-s vigoarea, elanul?
Tot mai livid
bântuie Leviathanul...

Parcă plângând
mii de poeme zac rupte;
visul flămând
are privirile supte.
Gânduriucid.
Unde-s vigoarea, elanul?
Tot mai lucid
bântuie Leviathanul!...

Pe negândit
bolta îmi cade-n spinare;
mi-am părăsit
aura neagră de soare.
Țipă-n arcan
anii pieduți prin lucarne
ca într-un han
duhul întârzie-n carne.
Tot mai livid
bântuie Leviathanul...

NOAPTE CU VISE AUGÚSTE

Larii căzând
zâna cea bună apare
pe-aripi de gând
înțelegând că doar har e.
Spune-mi măcar
când răsări-va din puste,
ca din cleștar
noaptea cu vise augúste?

Fructul menit
să te hrănească din fire
a putrezit
năpăstuit de iubire.
Spune-mi măcar
când răsări-va din puste,
ca din cleștar
noaptea cu vise augúste?

Mărșăluim
tainic precum pelerinii.
Dorul sublim
Ni-l potoli-vor blajinii.
Ne-om aminti
bunii cu fața întoarsă
doar regăsind
țărături de liniști amare
larii căzând
ziua iubirii apare...

TRUP ÎNVIIND

Mijloc de chin :
rugul ideii s-aprinde.
Câte un spin
naște steluțe lucinde,
închipuind
învârtejiri de pleiade
suflet murind
eliberat e din Hade...

Nu pot să las
focul să-mi tulbure gândul.
Ani de pripas
s-au perindat cu de-a rândul.
Ce-a mai rămas?
Rugul ideii s-aprinde.
Câte un spin
printre steluțe lucinde.

Miez de cuvânt.
Ce fericire cerească!
Pulberi de vânt
ochiul silit să mijească.
După splendori
după steluța ce cade
cad meteori
învârtejiți de pleiade.
Trup înviind
eliberat e din Hade...

LUJERI DE LACRIMI

Tremur de vis
într-un potir de cuvinte
fibrele mi-s
lujeri de lacrimi sfinte.
Scriu migălit
noaptea-n lumina cea lină
părul albit
mii de luceferi anină...

Port în cuvânt
fibră de viață fecundă
cu legământ
ape fierbinți mă inundă.
Scriu migălit
noaptea-n lumina cea lină
părul albit
mii le luceferi anină...

Râd gâtuit
nodul tristeții mă strânge
îndreptătit
vinul se schimbă în sânge.
De subsiori
clipele arse mă poartă
soare, mă dori,
cu răsuflarea-ți fierbinte,
fibrele mi-s
lujeri de lacrimi sfinte...

VÂNTUIE MORI

Ceasul revers
mestecă timpul sagace
vântuie-n mers
mori de lumină și tace.
Mărșăluind
taie secunde-n zbatuiri
și ticăind
spulberă unul din daturi..

Soarele orb
stă în pofida zăpezii;
câte vreun corb
mușcă din pulpa amiezii.
Mărșăluind
taie secunde-n zbatuiri
și ticăind
spulberă unul din daturi...

Vreme viind
numaidecât și n-am cum să
uit de vreun jînd
n-am apucat să mai pun să
tai câte-un vers
din tinerețea ascunsă.
Poate trișez
mă-ngândurez și n-am pace.
Ceasul revers
mestecă timpul tenace...

SINGURĂȚI ÎMPREUNĂ

TĂRÂM FĂRĂ UMBRE

Dor de senin
nu mai ascult passacaglii
pasărea spin
sparge cu ciocul vitralii.
Hălăduind
spre un tărâm fără umbre
ca nefiind
moartea să nu mă adumbre.

Parc-a fost ieri
singură-n propria nuntă
spre nicăieri
astăzi mai sunt doar o sunță.
Pasărea spin
sparge cu ciocul vitralii
dor de senin
nu mai ascult passacaglii...

Foștii fiind
ani peste ani se adună
spațiu de jind
singurătăți împreună.
Numai iubind
sunt pentru toate imună
neguri albind
calc peste ciob de vitralii
dor de senin
vreau să ascult passacaglii...

APĂ ÎN FLĂCĂRI

Sâmbure treaz
apa în flăcări fiindă
sparge zăgaz
sfarmă în țandări oglindă.
Omule, hai,
ce n-am făcut a începe,
gura de rai
țipă de murge sirepe...

Ca un efeb
trece luceafărul seara
-n muget de cerb
parcă-mi ia foc subțioara.
Gura de rai
țipă de murge sirepe
pasăre, hai,
ce n-am făcut a începe...

Ca la un semn
azi s-a oprit sângerarea
simplu și demn
mă împresoară pudoarea.
Nu vreau să-mi dai
pe veresie uitarea.
Inimă, stai!
Nu alerga printre stepe
gura de rai
țipă de murge sirepe...

MERG NICĂIERI...

Cum lunecai
trist prin ungherele mute
omule, vai,
ți-s mângâierile slute...
Merg nicăieri
mii de tăceri auzinde
caută-n ieri
prețul cu care mă vinde...

Cer cristalin
susură aerul serii
lujer de crin
am aruncat lăicării
caută-n ieri
prețul cu care mă vinde
merg nicăieri
mii de tăceri auzinde...

Albii de râu
nu prididesc să mai crească
trupul de stea
iz de sudoare albastră.
Ține-te-n frâu
vine iubirea cerească...
Iar ai trecut
azi prin privirile mele
ți-am refăcut
chipul din așchii de stele...

RĂMÂNE-NE, DOAMNE...

Singuri venim
Doamne, ce singuri pe lume,
împovărați
numai de legi și cutume.
Nu suntem frați
nu suntem rude de sânge
adevărați
suntem când doar unul plânge...

Ne urgisim
prinși de o ură plenară
iar când murim
ștergem cumplita ocară.
Singuri venim
Doamne, ce singuri pe lume
împovărați
numai de legi și cutume...

Ne amintim
doar de cuvinte postume
și jinduim
altă ființă, alt nume.
Seara-i aici.
Vino, rămâne-ne, Doamne,
Cum să mai stăm?
A început să se-ntoamne.
Singuri plecăm,
Doamne, ce singuri din lume!...

FĂRĂ DE OASPEȚI - PETRECERI

Ca-ntr-un ocean
vreau să m-azvârl în Lumină.
Dulce Pean
tulbură apa virgină.
Raze din teci
soarele scoate în silă
printre culbeci
până și roua-i ostilă.

Anii-s trecuți
repede ca și uitarea.
Inimă, nu-ți
pierde din nou răsufarea.
Printre culbeci
până și roua-i ostilă
raze din teci
soarele-și scoate în silă.

Câte s-au scurs
aniversări de rutină?
Pentru recurs
nimeni din noi n-are vină.
S-au risipit
fără de oaspeți petreceri;
de neiubit
noaptele reci mă întină.
Totu-i sfârșit
vreau să mă-nec în Lumină!

LOC DE CUVINTE

Marmora ta
zămislitoare de forme
mâinile-n ea
cresc în proporții enorme.
Când te privesc
nu mai e loc de cuvinte.
Înmărmuresc
doar răsuflarea-i fierbinte.

Fără măcar
să mă dedau iarăși fricii
monștrii dispar
mă-nvârtejesc în capricii.
Când te privesc
nu mai e loc de cuvinte
înmărmuresc
doar răsuflarea-i fierbinte.

Meșter vestit
piele aproape velină
ți-a netezit
precum o apă virgină.
Vreau ca-ntr-o zi
ca din icoanele sfinte
să reînvii
albă mireasă cuminte
să mă îmbii
când nu e loc de cuvinte...

STRIG ÎN DEȘERT

Cine suí
în locul meu cărăruia?
Nu voi mai fi
nu voi lipsi nimănuia.
Dinspre lumesc
merg înspre țara promisă
de-am să gădesc
singura poartă închisă.

Cumpăt pierdut
voia pre voie să-ți fie
beau neînceput
dintr-un izvor apă vie.
N-am să gădesc
singura poartă închisă
dinspre lumesc
merg înspre țara promisă...

Haruri – belșug
câte mi-a dat Ziditorul,
arse-s pe rug
vreau în sfârșit să-mi iau zborul.
Singurul jind :
să mă afund cu nesațiu
aripi întind
m-am ridicat : Alleluia!
Cine va ști
de mi-am greșit cărăruia?

AROMITOAREA LUMINĂ

Cui să mă-nchin?
Zori de senin se anină;
Murmură lin
aromitoarea Lumină...
Cine era,
ca o nălucă-n fereastră ?
adulmeca
sânge și carne de astră...

Plouă cu miez
apa inundă-n ravagii
mă-ngândurez
ca-n revolute adagii.
Murmură lin
aromitoarea Lumină
cui să mă-nchin?
zori de senin se anină.

Albii de râu
scapă năvalnice ape
ține-le-n frâu
malurile când or să sape.
Strig în deșert
porii luminii mă-neacă
tălpile-s prin
zării de purpură fină
murmură lin
aromitoarea Lumină...

DINCOLO DE ÎNCEPUTURI

Vreau un cuvânt
înveșmântat în tăcere.
Duhule Sfânt
Fără de vânt – adiere -
Doamne etern
dincolo de începuturi
să mă prostern
lutul, o, Doamne să-mi scuturi...

Dă-mi de băut;
apă eu vreau ca de-o sete.
Timpul pierdut
are secundele bete.
Să mă prostern
lutul, o, Doamne să-mi scuturi.
Doamne etern
dincolo de începuturi.

Singur pe cheu
mugetul valului seara
parcă sunt eu
cutreierând Niagara.
Falnic șuvoi
trupul și creștetu-n ropot
până la voi
sună ca limba de clopot.
Dă-mi de băut
apă eu vreau ca de-o sete!

RAIUL DIN RAI

Lună-n declin
iarăși mă simt singurată.
Murmură-mi din
cornul cel tainic de fată.
Raiul din rai
doar cu privirea-l mai cată,
o, Adonai!
rogu-te singura dată.

Adu-mi-l cald
adu-mi-l, adu-mi-l seara
ca un herald
fruntea să-i rezeme tiara.
O, Adonai!
Rogu-te singura dată
raiul din rai
doar cu privirea-l mai cată.

Murgule, hai,
îndepărtează-te iute
jar dacă n-ai
mușcă-ți din carne și du-te!
Stele să-mi smulgi
fie și din rădăcină
flori de ciulin
cadă pe fruntea-nstelată
lună-n declin
iarăși mă simt singurată...

DEMN DE ÎNALTUL

Celălalt fii,
pentru o clipă fii altul
printre cei vii
vrednic și demn de Înaltul.
Să te golești
altul să-ncapă în tine
dacă-l iubești
altul clădind pe ruine.

Tot tu fiind
lasă pre altuia locul
ca înviind
să întrețină iar focul.
Să te golești
altul să-ncapă în tine
dacă-l iubești
altul clădind pe ruine.

Bobul de jar
care-a mocnit în cenușă
pus pe altar
flacăra dă jucăușă.
Dacă privești
uită-te cu-altă privire.
Ca să învii
într-o clipită fă saltul
celălalt fii
vrednic și demn de Înaltul...

GÂND OPRIT

Nu mă cunoști?
eu sunt părelnică fostă.
Doar printre foști
viața mea încă mai costă.
Neprihănit
gândul se-ntoarce în minte
parcă oprit
doar printre crude cuvinte...

Când obosesc
ce mai sudoare de stele!
Nădăjduiesc
să mi le prind drept inele.
Parcă oprit
doar printre crude cuvinte
neprihănit
gândul se-ntoarce în minte...

Ca un tavan
cer sfărâmat în furtună
iar ne-a fost dat
goi să rămânem sub lună.
Parcă golit
Ceru-i desprins din țâțână.
Cine-a găsit
de prin hrisoavele sfinte
fructul oprit
scumpele mele cuvinte?...

SCRIU PE SENIN

Scriu dinadins
cu sfiiciune de fată
nu vreau învins
să mă declar niciodată.
Cum să mă-nchin,
Domnului în adorare?
Scriu pe senin
scriu pe albastrul de zare.

Mistuie vânt
scapă din frâu neputința
doar în Cuvânt
vreau să-mi mai aflu ființa.
Cum să mă-nchin
Domnului în adorare?
Scriu pe senin
scriu pe albastrul de zare..

Cum să mă sor
ca un Icar veșnicia?
Propriul zbor
parcă învinge tăria.
Pecetluind
cu o mireasmă de stele,
sufletu-aprins
cu sfiiciune de fată
scriu dinadins
cum n-am mai scris niciodată...

MIRUL ȘI MIRII

Geme de vânt
carcera inimii mele
paznic de vânt,
noaptea sunt paznic de stele.
Călătoresc
doar pe conduri primăvara
întrezăresc
fără ocean Niagara...

Hainele mi-s
albe și moi cum e neaua
ca dintr-un vis
iar am privit către steaua...
Geme de vânt
carcera inimii mele
paznic de vânt
noaptea sunt paznic de stele...

Nu mai veni
până se-ntoarce din undă
Marea de Chi
ca un ocean mă inundă.
Iz de cuvânt
uns cu agheazma iubirii
Duhule Sfânt
adu-ne mirul și mirii.
Paznic de vânt
noaptea sunt paznic de stele...

BOABE DE HAR

Plouă mocnit
apa produce ravagii.
Scriu hârșâit
ca-n disonante adagii.
Câte-au trecut
aniversări de rutină?
Toate-mi sunt scut
nu este nimeni de vină.

Lună, tu nu
cauți pe boltă să seceri.
Nunta trecu
fără de oaspeți petreceri.
Toate-mi sunt scut
nu este nimeni de vină.
Câte-au trecut
aniversări de rutină?

Ca pe-un altar
vorbe durez pe diluviu.
boabe de har
fac din iubire Vezuviu.
Mă curățesc
printre torenții năvalnici
până albesc
plini mi-s de pietre desagii.
Plouă mocnit
apa produce ravagii.

SECOL DE CLIPE

Țipă-n cuvânt
cer săgetat de aripe
orișice cânt
e ca un secol de clipe.
Viu de tăceri
viu de umbroase lumine,
până mai ieri
singur de mine și tine...

Discul solar
palid și slab în putere
lut și olar
mursecă fiere și miere.
Orișice cânt
e ca un secol de clipe
țipă-n cuvânt
cer săgetat de aripe.

Încă mai sunt
câte sunt clipele-n oră
singur și crunt
ca să vestesc - auroră
zorii de stea
zorii de lună sihastră
vino și bea
din înălțimi de aripe
soare și nea
câte rămâne-vor clipe?

MÂINE, CA IERI

Mugură amurgu-n seri
astăzi, cum să mai rămână?
Mâine deveni-va ieri
dimineața când se-ngână.

Clipele devreme sunt
primăveri fără sfârșit
simple rădăcini în vânt
adiind spre infinit.

Soare aducând temei
strălucind în întuneric
un azur înfipt pe stei
într-un univers feeric.

Liniști susură-n cuvânt
răscolind întreaga fire
c-un crâmpei din Duhul Sfânt
scriu pe suflet : Dănuire!

Drumețind prin zile vin
când cuvântul nu mă-ncape
ca și îngerii la Cin
din izvoare să se-adape.

Trup stingher, nici nu mai știu
cine a iubit pe cine?
În devremele-târziu
urme-adânci lăsând în mine!...

DE ȘAPTE ORI CÂTE ȘAPTE

Noapte și zi
zori și iar noapte
șapte cu șapte
scriu în genunchi
versuri – mănunchi.

Scriu netrudit
la infinit.
Versul purcede
ochii-s închiși
cât pe furiș
nimeni nu crede.

Lemn de-alăut
tai nepereche
sipet știut
darul iubirii.
Lutu-l frământ
palma-i flămândă
cu legământ
greauă osândă.

Arderi de tot
jertfe presuse
astfel socot
că-s demnă, Iisuse...

COPERTA IV

Din ciclul de versuri „Singurătăți împreună” am apreciat mult puritatea inspirației, bogăția limbii și extraordinara rigoare formală. Folosirea consecventă a coriambului în peste treizeci de poezii, totalizând sute de versuri este o mare realizare și o performanță.

-Alexandru MIRAN-